

Pari tuntia myöhemmin Julin istui keskusrikospoliisin tiloissa, kuunnellen esimiehen tekemää selostusta. Hieman aiemmin tämä oli saanut oikeuslääketieteellisen tutkimusaineiston uhrista. Raportin mukaan uhrin nimi oli Kusti Kantanen, asian teki entisestäänkin mielenkiintoisaksi se seikka, ettei sen nimistä henkilöä löytynyt poliisin tiedostoista. Ainoa tieto mitä oli, oli että eräs sen niminen henkilö oli kuollut pari vuotta aiemmin eräässä auto-onnettomuudessa, jossa kuljettaja oli palanut lähes tunnistamattomaksi. —Onko sinulla mitään tietoa asiasta? Kysyi keskusrikospoliisipäällikkö Siltanen lopulta. —Ei sitten pienintäkään tietoa, olin viime viikon lomalla ja kun saavuin töihin, niin tutkittavien juttujen joukossa oli kyseinen uhri ja esitutkinta selvitys. —Onko juttu vielä avoimena? Oletko vienyt asiaa eteenpäin? —En vielä, koska odotin tunniste tietoja uhrista. —Juttua ei tutkita tämän enempää, eikä mitään uhria ole, onko selvä! —Ei tutkita? En ymmärrä? —Korostan juttua ei tutkita, uhri oli laitapuolen kulkija joka oli baari illan aikana joutunut tappeluun ja menehtynyt sitten saamiin vammoihin. Julin oli juuri sanomassa jotain kun Siltanen keskeytti tämän. —Käsittääkseni teidän osastolla on muita tärkeämpiä juttuja, kuin jonkun laitapuolen kulkijan kuoleman tutkiminen, ellei ole muuta niin palaveri on päättynyt. —Entä... —Kuten sanoin. Palaveri on päättynyt! Julin nousi tuolista ja painui sitten ulos huoneesta, miettien samalla syntyjä syviä. Juttu haisi kuin kemian sellutehdas. Oli pakko ottaa puhelu. Päästyään autoon mies kaivoi muistivihkosta erään numeron, jonka tämä oli saanut aikoinaan erältä eläkkeelle jääneeltä komisaarilta. Hetkeen ei kuulunut mitään. —Soitit Nina Mäkipään vastaajaan. En juuri tällä hetkellä ole tavoitettavissa, voit ääni merkin kuultuasi jättää viestin, niin otan yhteyttä tai sitten en. Lehtimyyjät voi puolestani painua vittuun. Kuulemiin. —Timo Julin tässä hei, eräs entinen työtoverisi suositteli sinua varsin ongelmallisten tilanteiden selvittelyssä. Voitko ystävällisesti ottaa minuun yhteyttä, mahdollisimman pian. Sen mitä Julin oli saanut tietää Ninasta, niin tämä oli varsin kovan luokan tekijä, lyhyestä virkaurasta huolimatta. Julin palasi takaisin toimistolle, jossa tämä kirjasi käydyn keskustelun omaan pilvitallentimeen. Vaikka Julin kuinka hautoi asiaa mielessä, niin jutussa ei ollut mitään järkeä, periaatteen miehenä hän oli ehdottomasti sitä mieltä, että jokainen juttu tuli tutkia niin perusteellisesti, kuin suinkin. Julin näpräsi lähes uutta Huawei kännykkää typertynyt ilme kasvoilla. Keskusrikospoliisiyksikön päällikön mukaan juttua oli täysin turha jatkaa sen enempää. Samassa hetkessä puhelin heräsi eloon, Julin katsoi näyttöä, jossa luki ainoastaan tuntematon numero. Mies empi kaksi kertaa ennen kuin vastasi. —Julin... —Nina Mäkipää, olit yrittänyt tavoitella, minkä vuoksi? —Sain luotettavalta taholta vinkin. —Keneltä ja millaisen vinkin? Mikäli vinkin antaja on ollut joku vasikka, niin turha vaiva. —Sanooko Arttu Karma mitään? Tuli syvä hiljaisuus ja hetkeen ei kuulunut kerrassaan yhtään mitään. —Saattaa olla että sanoo tai sitten ei. Oletetaan että saattaisin tuntea kyseisen henkilön, niin mitä sitten? —Tietojeni mukaan, olet erikoistunut varsin ongelmallisiin juttuihin. —Vai niin. Otin selvää ennakkoon, ennen kuin soitin ja tiedän että olet lainvalvoja, aivan kuten minäkin tai olin jokin aika sitten, nyt olen ollut kuvioista sivussa jonkin aikaa. Hyvä on, mietin asiaa ja otan mahdollisesti yhteyttä. Samassa linja mykistyi. 3-Luku Vainaja makasi luonnottomassa asennossa selällään, pyöreä reikä silmien välissä, reiän ympärillä oli hieman palaneen ihon väriä, silmät oli selkosen selällään. Nuoremmalle konstaapelille näky oli ensimmäinen ja se oli liikaa, kuvottava näky sai sisuskalut sekaisin, niinpä tämän oli pakko mennä ulos. Vanhempi konstaapeli Sinikka Lampinen tuli tämän viereen katsomaan nuoremman virkaveljen vointia, kun tämä yökkäili puolituntia aiemmin nautitun aterian pitkin katukivetystä. —Tervetuloa kenttätöyhän, Sinikka totesi ja ojensi sitten nenäliinan. Vedä sinä henkeä, niin minä menen sisällä.. —Kyllä minä tästä, ei mitään hätää...yritti toinen. —Tiedän kyllä, tule sitten kun jaksat, minulla menee jonkin aikaa, oikeastaan voisit soittaa Julinin paikalle.

Sinikan poistuttua sisään, Kalle Tuomaala soitti esimiehelleen, joka saapui hetken ajan kuluttua paikalle. —Vai tällainen tapaus tällä kertaa, mitä selvinnyt tähän mennessä. —Tekniikka on tulossa, tämä kortti löytyi pöydältä. Julin vilkaisi korttia, joka oli paikallisen vartiointiliikkeen kortti. —Teuvo Tuokko, entä reikä päässä? —Koko viittaa ysimilliseen, ammuttu ilmeisesti lähietäisyydeltä, ruutijäämiä iholla. —Eristäkää alue siimoilla, sillä aikaa, kun minä hieman teen alustavia tutkimuksia, tekniikan avuksi. Yksin jäätyään Julin korjasi ja kuvasi mahdollisimman tarkasti kaiken minkä katsoi tarpeelliseksi. Julin ei mielellään uskonut yhteensattumiin tai sattumiin muutenkaan, hälytyskellot oli soineet heti siinä vaiheessa, kun tämä oli nähnyt vainajan henkilökortin. Tuntui hieman uskomattomalle, että vartija joka vajaa viikko aiemmin oli ollut ainoa silminnäkijä tapauksessa, jota ei tutkittaisi, niin makaisi nyt kylmänä asunnollaan. Julin kirosi hiljaa mielessään. Koko vitun juttu haisi, oli oltava varovainen. Julin tiesi tekevänsä virkavirheen pitäessään ottamansa kuva-aineiston itsellään. Mies tutki muutamia laatikoita kumikäsineet kädessä, luottaen siihen ettei normaali poliisipartio olisi tutkinut laatikoita häntä ennen. Saatuaan mielestään tarpeeksi aineistoa itselleen Julin poistui pihalle tarkistamaan alueen eristämisen. —Hoitakaa te valvonta alueella sen aikaa kun tulee apuvoimia ja tekniikka saapuu paikalle, minun on poistuttava seuraavaan palaveriin. Sinikka katseli Julinin poistumista. —Huomaatko, isot kihot kääntää selkäänsä, kun pitäisi olla paikalla, ja me raskaan työnraatajat saadaan painaa niska limassa. —Pikemmin niska märkänä, alkaa meinaan satamaan, viisasteli Kalle naiselle.